

LA CANÇÓ DEL LLATÍ

Alcem, alcem la cantic
de l'envejada raça!...
que la cançó llatina
rodoli pels espais.
Arreu sonarà armònica
o! fills de mare santa,
caliu de flama antiga
dels cors serva la llar.

Venim d'aquelles àligues
les àligues romanes
que ja aire no tenia
el mon pel seu volar:
la pols de les centúries
remembra nostra planta
petjant la terra alta
d'un cap a l'altre cap.

Naturalesa esplèndida
ens breça l'arca santa,
d'onades d'armonia
umplim nostre cel blau;
del mon som cor i ànima;
si el cor minva i s'acaba
per mala sort la vida,
l'ànima és immortat.

Si crema el sol de pátria
la bárbara petjada,
com diu la gesta antiga
la raça s'alçará;
i entre huracans de rábia
les terres devastades,
la fam dels corbs d'Atila
les carns apagaran.

Vençuts!... un jorn les àligues
caigueren abrassades
a la potent calciga
que el Nort ens vomitá,

alçaren més heroiques,
i al crit de la venjança
posaren llavó antiga
del bárbar en el cap.

La llum de la consciència
dins l'ànima li inflamen,
del art la estrella amiga
li posen al davant;
la magestat armònica
del dret arreu li encarnen
i dins del cor li nia
la santa llibertat.

La creu du la victòria;
per nostra sang regada
de Cristo la doctrina
dels homes feu germans;
del geni a la llum màgica
nous pobles s'aixecaven,
la llei donava vida
a un món de ciutadans.

Mai a les velles àligues
desniaran les d'ara,
a la bullenta tina
jamai s'hi abeuraran;
la fred de boires pátries
la llum del sol no glassa,
la raça encara nia
a dins del vell casal.

Desperfa, atenta pátria
de la grandor passada,
que la cançó llatina
rodoli pels espais.
Del mon som cor i ànima;
si el cor minva i s'acaba
per mala sort la vida,
l'ànima es immortat.

ALBERT DE QUINTANA.